

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.280/2024/18. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2025. év március hó 4. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A testi sértés büntette és más bűncselekmény miatt Terhelt1 ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2024. május 15. napján kelt 43.B.77/2023/43. számú ítéletét megváltoztatja.

A Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatal által Bj.3400-I/842/2023 számon bevételezett, B100004480683 tételszám alatt szereplő vérgyanús szennyeződés törlet (biológiai anyagmaradvány) megsemmisítését rendeli el.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 18.000,- (tizennyolcezer) Ft bűnügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2024. május 15. napján kihirdetett 43.B.77/2023/43. számú ítéletében Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki 2 rendbeli önbíráskodás büntetnének kísérletében (Btk. 10. § (1), Btk. 368. § (1), (2) bekezdés b) pont) és 1 rendbeli testi sértés büntetnének (Btk. 161. § (1), (8) bekezdés I. fordulat) ezért öt halmazati büntetésül 5 év 6 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre és 6 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte.

[2] Megállapította, hogy a vádlott feltételes szabadságra bocsátható, melynek legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének kitöltését követő nap.

[3] Az őrizetben és letartóztatásban, továbbá az ingatlanra elrendelt bűnügyi felügyelet alatt töltött időt a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámítani rendelte.

[4] Határozott az eljárás során lefoglalt bűnjelek további sorsáról, továbbá kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség egy részének megfizetésére.

[5] Az elsőfokú ítéletet az ügyész tudomásul vette, ellene a vádlott és védő teljeskörű fellebbezést jelentett be.

[6] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.136/2024/12. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak.

[7] Megállapította, hogy a törvényszék eljárása perrendszerűen volt, a bíróság a törvényes keretek közt lefolytatott bizonyítás során a lehetséges és rendelkezésre álló bizonyítékokat teljeskörűen beszerezte és megvizsgálta, tényállási kötelezettségének eleget tett. Az elsőfokú bíróság által megállapított történeti tényállást ennek ellenére a Be. 592. § (2) bekezdés a) és c) pontjában írt okokból részben megalapozatlannak tartotta annak hiányos és a lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával ellentétes megállapításai folytán.

[8] Kifejtette, hogy a tényállás [11] pontjában a bíróság irattellenesen rögzítette, hogy tanúl sértett sérülései közül kizárólag a légmell tényleges gyógytartama haladta meg a 8 napot, a nyomozati iratok közt elfekvő igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján ugyanis mind a III. és IV. borda magasságában lévő 2 cm-es szúrt seb, mind a bal oldali széles hátizom bevérzése nyolc napon túl gyógyult, a tényleges gyógytartama 10-14 napban határozható meg. Hivatkozva arra, hogy a terhelt tudattartamára vonatkozó megállapítások az ún. tudati tények a bíróság ténymegállapító tevékenységének eredménye a tényállás része, ekként az elkövető tudattartamára vonatkozóan az ítéleti tényállás [11] pontját ki kell egészíteni azzal is, hogy az elkövetés során használt eszközre, a támadott testtájékra, a szúrás erejére, irányultságára figyelemmel a vádlott magatartásának lehetséges következményeit előre látta, a sértett halálának lehetséges bekövetkeztével számolt és a következmény lehetőségébe belenyugodva cselekedett.

[9] A fentiek kiegészített és helyesbített tényállás már hiánytalan és mentes a hibáktól, ekként a másodfokú felülbírálat során irányadó.

[10] Az eljáró törvényszék indokolási kötelezettségét megfelelően teljesítette, az általa megállapított és az ügyészség által indítványozottak szerint kiegészített, helyesbített tényállásból okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére, a tanúl sértett sérelmére elkövetett bűncselekmény jogi minősítése azonban nem felel meg a büntető anyagi szabályoknak. Az irányadó tényállás alapján a vádlott élet kioltására tipikusan használt és arra alkalmas eszközzel, késsel, közepes erejű szúrással a támadta sértettet a felső testén, mellkasa bal oldalán, ahol köztudomás szerint is létfontosságú szervek helyezkednek el. A létfontosságú testtájékot ért szúrásst követően a támadással nem hagyott fel, a dulakodás során több alkalommal megvágta a sértettet. Miután a vádlottat és a sértettet a cselekményt észlelő személyek szétválasztották, a vádlott a sértett iránt teljes közömbösséget mutatott, a sértett a bántalmazás folytán közvetett életveszélyes állapotban volt, az időben érkező, szakszerű orvosi segítség nélkül a halála is bekövetkezhett volna. Az ügyészség érvelése szerint az ilyen tárgyú ismérvekkel jellemzett cselekményt a természetes szemlélet, de a bírói gyakorlat is élet elleni, ölési cselekménynek tekinti, a mellüreg megnyílásával járó szúrt sérülés okozása

esetén élet elleni és nem testi épség elleni bűncselekmény állapítható meg. A konkrét ügyben a cselekmény végrehajtásának módja, a használt eszköz és a bekövetkezett eredmény az élet kioltására irányuló eshetőleges szándék megállapítására nyújt alapot, ugyanis a vádlott tudata átfogta a sértett halála bekövetkeztének lehetőségét, és ebbe belenyugodva cselekedett. A terhelti cselekmény közvetlen vagyoni előny megszerzését (a korábban átadott pénz visszaszerzését) célozta. A nyereségvágyból elkövetett emberölés esetén az elkövetés indoka és a célzat összefonódik. Nyereségvágy a célzatot és az indítokot is magában foglalja, így a cselekmény eshetőleges szándékkal is megvalósítható az irányadó az állandó bírói gyakorlat szerint.

Mindezekre tekintettel a tanúl sértett sérelmére megvalósított cselekmény helyes minősítése a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő nyereségvágyból elkövetett emberölés büntettének kísérlete.

[11] A büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság kimerítően feltárta, további enyhítő körülményként kell figyelembe venni az élet elleni bűncselekmény kísérleti szakban rekedését, amelynek nyomatéka azonban csekély, mivel az befejezett magatartású volt. Az ítéletben felsorolt súlyosító körülmények közül a többszörös bűnhalmazatot mellőzni szükséges.

[12] A törvényes jogi minősítés alapján a vádlottra irányadó büntetési tételkeret 10-25 évig terjed, a középérték 17 év 6 hónap. Figyelemmel arra, hogy az ügyész a vádlott terhére nem jelentett be fellebbezést, a kiszabott büntetés - bár nem tükrözi megfelelően a bűncselekmény valós tárgyi súlyát és a bűnösségi körülményeket - felemelésére a fellebbviteli eljárásban nem kerülhet sor, a kiszabott szabadságvesztés büntetés tartama azonban az ún. enyhítő szakasz alkalmazásával nem törvénysértő. A büntetés lényeges enyhítésére törvényes minősítés mellett az ügyész nem látott alapot.

[13] A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát a Btk. 37. § (3) bekezdés a) pont alpontja értelmében fegyházban szükséges megállapítani, továbbá a vádlottat az elkövetett bűncselekményre tekintettel a Btk. 38. § (4) bekezdés e) pont eb) alpontja szerint ki kell zárni a feltételes szabadságra bocsátás kedvezményéből, ezen rendelkezések ügyészi fellebbezés hiányában sem sértik a súlyosítási tilalmat.

[14] Egyebekben az egyszerűsített felülvizsgálatra tartozó további kérdésekről szóló rendelkezései törvényesek.

[15] Mindezek alapján indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, a tanúl sérelmére elkövetett bűncselekményt egységesen az átirat szerint minősítse, a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyházban határozza meg és állapítsa meg, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható, egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

[16] A vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában a felmentés és a büntetés mértékének enyhítése érdekében bejelentett jogorvoslatot is fenntartotta.

[17] Kiemelte, hogy védence vallomásai mindvégig következetesek voltak, tagadta, hogy tanú2ot megszurta volna, az ezzel ellentétesen nyilatkozó sértett kezén lévő heg sem bizonyítja, hogy azt a vádlott okozta volna.

[18] Utalt a védő arra, hogy a sértett az eseményeket követően nem ment orvoshoz, nem vetettet fel látleletet és feljelentést sem tett a rendőrségen, így egy állítás áll szemben egy tagadással, érthetetlen, hogy a bíróság miért a tanú vallomását fogadta el.

[19] A tanú7et és tanúlt érintő esemény vonatkozásában a vádlott előadta, hogy nála nem volt kés, a lépcsőházban a másik két férfi követte, majd ütötte meg őt. A kés nem nála, hanem tanú7nél volt. A vádlott csak védekezett a két másik férfi támadása ellen és azt sem látta, hogy megsérültek volna.

[20] Kiemelte, hogy a tárgyaláson szemben látható volt a fizikai különbség a tanúk és a vádlott között, míg a tanúk magas, erős testfelépítésű személyek, addig a terhelt jóval alacsonyabb, átlagos testalkatú férfi, így életszerűtlen, hogy egyszerre két férfit is bántalmazni tudott volna.

[21] A vádlott védekezését támasztja alá tanú3 is, hiszen nem hallotta, hogy bárki, bármit követelt volna, a dulakodást észlelte és mikor a bejáratú ajtót kinyitotta Terhelt1et a földön fekvő taláta, kést nem látott.

[22] A másik két érintett tanú az eljárás során különbözőképp adták elő a történeteket. A dulakodás részleteit illetően a vádlotton kívül mindenki következetlenül nyilatkozott, amely ellentmondásokat a tárgyaláson sem sikerült feloldani. A tanúk vallomásai között nincs konszenzus a tekintetben, hogy a lépcsőházban pontosan hol történt a dulakodás, kinél volt kés, az mikor került elő, az ütésváltásnál ki és mit csinált, továbbá mi történt a dulakodást követően.

[23] Mindezekre figyelemmel a pontos történeti tényállás kizárólag a következetes terhelti vallomáson alapulhat.

[24] Indítványozta, hogy az ítéltábla az ítéleti tényállás alapjául védence tagadó tartalmú nyilatkozatát tegye, az elsőfokú ítéletet változtassa meg a vádlottat elsősorban a Be. 566. § (1) bekezdés a) pontja alapján bűncselekmény hiányában, másodsorban - figyelemmel arra, hogy a kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem értékelhető a terhelt terhére - a Be. 566. § (1) bekezdés c) pontja alapján bizonyítottság hiányában az ellene emelt vád és annak törvényes következményei alól mentse fel.

[25] Bűnösség megállapítása esetében a vádlott javára kérte értékelni jelentős súllyal a terheltnek fel nem róható időmúlást, azt, hogy rendezett családi és anyagi háttérrel rendelkezik, a letartóztatás megszüntetését követően folyamatosan dolgozott, továbbá két kiskorú gyermek tartásáról gondoskodik. Emellett 2019. óta pánikbeteg, betegségével orvoshoz jár és rendszeresen szed gyógyszert, továbbá az is enyhítő körülmény, hogy az önbíráskodás büntette kísérleti szakban maradt. Az igen nagy számú és súlyú enyhítő körülményre tekintettel az elsőfokú ítéletben foglaltaknál jelentősen enyhébb joghátrány,

szabadságelvonással nem járó büntetés kiszabására tett indítványt, amelynek eredményeként büntetése letöltöttnek tekintendő. Végrehajtandó szabadságvesztés kiszabása esetén kérte megállapítani, hogy a vádlott a büntetés fele részének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra.

[26] Az ítéltábla a fellebbezéseket a Be. 599. § (1) szerinti nyilvános ülésen bírálta felül.

[27] A nyilvános ülésen a védő az írásbeli fellebbezésben foglaltakat fenntartva, az ügyészi átiratra reagálva, figyelemmel a védelmi fellebbezés irányára is az ítélet hatályon kívül helyezését is indítványozta, azzal, hogy a fellebbezések a tényállást támadva annak módosítását tennék szükségessé.

[28] Az ítéltábla a védelmi fellebbezéseket nem találta alaposnak.

[29] A jogorvoslatok irányára tekintettel a másodfokú bíróság a Be. 590. § (1) (2) és (7) bekezdés alapján az elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírálta, ennek során az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét az eljárási szabályok megtartását és az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdéseket is vizsgálta.

[30] Az ítéltábla felülvizsgálat során megállapította, hogy a törvényszék a perrendi szabályokat megtartotta, nem vétett abszolút vagy olyan relatív eljárási szabálysértést, amely az ítélet hatályon kívül helyezését eredményezné.

[31] Az elsőfokú bíróság tényállás-tisztázási és ügyfelderítési kötelezettségét a Be. 163. §. (2) és (3) bekezdésben meghatározottak szerint a bizonyítás indítványokra is figyelemmel teljesítette.

[32] A vádlotti védekezést szem előtt tartva az indítványozott tanúkat meghallgatta, az igazságügyi orvosszakértői és elmeszakértői véleményeket, továbbá a releváns okirati bizonyítékokat a tárgyalás anyagává tette.

[33] A bizonyítékok mérlegelése eredményeként megállapított tényállás túlnyomórészt megalapozott, az a Be. 592. § (2) bekezdés a) pont szerint csupán kisebb részben hiányos, amelyet az ítéltábla a bizonyítást érintő ügyiratok alapján akként küszöböli ki, hogy

[34] a tényállás személyi részét: az [5] bekezdésben azzal egészíti ki, hogy a vádlott jelenleg sem szemben az elméműködés kóros állapotában (nyomozati iratok igazságügyi elmeszakértői vélemény),

[35] tényállás történeti részét illetően:

[36] a szerkesztési hiba miatt szereplő [6] bekezdést mellőzi,

[37] a [9] bekezdés 5. mondatát kiegészíti a Terhelt1 vádlott által használt kés jellemzőivel. Eszerint a mondat helyesen a következő: "Ezt hallva Terhelt1 vádlott kijelentette, hogy megszúrja őt is mint tanú2 sértettet, majd egy 6 cm-nél nem hosszabb pengehosszúságú, a jobb zárt ökléből 3-4 cm-re kilátszó késsel, közepes erővel megszúrta a vele szemben álló sértett bal oldalát, a bordáinál." (12.sz. tjkv.6.o. tanú7 vallomása, igazságügyi orvosszakértői vélemény nyomozati irat)

[38] A [9] bekezdés utolsó előtti mondatát, továbbá kijavítja azzal, hogy "...Terhelt1 tanú1 sértettnek a késsel további sérüléseket is okozott, amelynek során a sértett bal csípőjén, a bal karján és a bal kezén is metszett sérülések keletkeztek..."

[39] (nyomozati irat igazságügyi orvosszakértői vélemény)

[40] A fenti kiegészítéssel a tényállás teljes mértékben megalapozottá és – a védelmi állásponttal szemben - felülbírálatra alkalmassá vált, amely a Be. 593. § (3) bekezdésben írtak értelmében irányadó másodfokú eljárásban.

[41] Az ítéltábla nem értett egyet a fellebbviteli főügyészség további hiányosságokat sérelmező megállapításaival.

[42] Az átiratban foglaltakkal ellentétben a tényállás [11] pontjában a bíróság tényyszerűen rögzítette, hogy mind a III. és IV. borda magasságában lévő 2 cm-es szúrt seb, mind a bal mellüregben a tüdőcsúcstól a tüdőalapig terjedő kiterjedt légmell nyolc napon túl gyógyult, így e körben kiegészítés nem szükséges.

[43] Nem értett egyet az ítélet [11] pontjának további kiegészítésével sem, a tudati tényekre vonatkozóan az átiratban foglalt szövegrész elhelyezése ellentétes a bizonyítékokból levonható helyes következtetéssel.

[44] Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének eleget tett, vizsgálta a vádlotti védekezést, értékelési körébe vonta a lényeges tanúvallomásokat, értékelte a tárgyi okirati bizonyítékokat és a szakértői véleményekben foglaltakat is.

[45] Az indokolás bevezető részéből [12], [16] bekezdésben foglaltakat az ítéltábla az ott feltüntetett ügyészi és védelmi indítványra vonatkozó adatok szükségtelen volta miatt mellőzi.

[46] A törvényszék a vádlott és a tanúk vallomása alapján rögzítette cselekmények előzményét, egyben motívumát, a megvásárolt mobiltelefon miatti, a vádlott által jogosnak tartott követelést.

[47] Az 1. pontban rögzített tényállás tekintetében a vádlott tagadta, hogy megszurta volna sértettet. A védelmi állásponttal ellentétben a vádlott védekezését a törvényszék helytálló érveléssel vetette el a sértett következetes és az elmondását megerősítő tanú8 vallomása és a sérülésről készült felvétel alapján.

[48] A 2. tényállási pontban foglalt cselekményt illetően a törvényszék helytállóan mutatott rá a vádlotti vallomások következetlenségére és arra is, hogy a tanúk, de maga sértett sem volt érdekelt az események feltárásában.

[49] A védelmi állásponttal ellentétben a részben ellentmondó vallomások alapján az elsőfokú bíróság a tényállás megállapításához szükséges elemeket rögzítette.

[50] A vádlotti védekezést szem előtt tartva, részletesen elemezte az egyes tanúk vallomásaiban lévő ellentmondásokat és bizonyítékértékelő tevékenysége során magyarázatot adott arra, hogy az ellentétes vallomások közül melyeket, miért és mennyiben fogadott el.

[51] Az elsőfokú bíróság a tényállást helytállóan alapította a sértett és események közvetlen szemtanúja tanú7 vallomására, továbbá a vallomásokat alátámasztó orvosi látlelet és az esetlapon rögzített adatokra, kizárva, hogy a vádlottat a támadás érte volna és megállapította, hogy a vádlott a nála lévő késsel tanú1 sértettnek több sérülést okozott.

[52] A sérülés keletkezési mechanizmusát az igazságügyi orvosszakértői vélemény megerősítette.

[53] Az indokolás igazságügyi orvosszakértői véleményre vonatkozó része [37] annyiban szorul kiegészítésre, hogy a szakértői vélemény 15. oldal 8. kérdésre adott válasz szerint tanú1 orvosi dokumentációban rögzített sérülései keletkezhetnek tanú7 2021. augusztus 1. napján kelt tanúkihallgatási jegyzőkönyvben foglaltaknak megfelelően, miszerint Terhelt1 "jobb kezében tartott egy kést, annak pengéje lógott ki ökölbe zárt kezéből, láthatóan hosszabb volt a penge, csak ráfogott, kb. 3-4 cm látszódott a késből"

[54] Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére, a vádlott védekezésének elfogadását célzó védelmi fellebbezés a bizonyítékok mérlegelését támadja, mely a tényállás megalapozottsága folytán a másodfokú eljárásban nem vezethetett eredményre.

[55] Az elsőfokú bíróság - az ügyészi állásponttal szemben - a vádlott cselekményeit törvényesen minősítette.

[56] A vádlott tanú2 és tanú1 sértettekkel szemben jogosnak vélt vagyoni igényének próbált erőszakkal érvényt szerezni, cselekménye azonban kísérleti szakban maradt, hiszen a vagyoni követelésének nem tudott érvényt szerezni.

[57] A késes támadás alapján nem kétséges a felfegyverkezve való elkövetés, eszerint helytállóan állapította meg mindkét sértett sérelmére a törvényszék az önbíráskodás büntettének minősített alakzatát. E körben az ítélet indokolása csak annyiban szorul helyesbítésre [53], hogy a vádlott terhére rótt a bűncselekmény büntetési tétele kettőtől nyolc évig terjedő szabadságvesztés. A rendelkező részben, a cselekmény minősítésénél szükségtelen feltüntetni a Btk. 10. §-át.

[58] Az elsőfokú bíróság tanúl sértett esetében helytállóan állapította meg az önbíráskodás büntettével halmazatban az életveszélyt okozó testi sértés büntettét is, az ítéltábla a testi sértés elleni bűncselekmény minősítését illetően nem osztotta a fellebbviteli főügyészség álláspontját.

[59] Az életveszélyt okozó testi sértés büntettét és az emberölés büntettének kísérletét az határolja el, hogy az elkövetőt a testi sérülés okozásának, vagy a sértett megölésének szándéka vezette. Életveszélyt okozó testi sértés megállapításának van helye, ha a testi sértésre irányuló magatartást tanúsító elkövető szándéka az életveszély is kiterjed, mert ennek bekövetkezését kívánja, hogy ebbe belenyugodva cselekszik.

[60] A körülmények jelentős mértékben lehetnek eltérőek, amely a lényegesen befolyásolják a annak megítélését, hogy az elkövető szándéka a ölésre, testi sértésre vagy egészségsértésre irányult-e.

[61] Az élet és testi épség büntetőjogi védelméről szóló 3/2013. Büntető jogegységi határozat értelmében az emberölés kísérlete és az életveszélyt okozó testi sértés elhatárolása az elkövetőnek a cselekmény véghezvitele időpontjában fennálló konkrét tudattartama alapján történhet. Az elkövetéskori tudattartamra a határozatban példálózó jelleggel felsorolt tárgyi és alanyi tényezők alapján lehet következtetni.

[62] A tárgyi tényezők között a határozat a kést az emberölés tipikus eszközeként jelöli meg azzal, hogy annak használata egymagában nem alapozza meg a szándékra vonható következtetést, az eszközt az elkövetés egyéb körülményeivel összefüggésben kell értékelni.

[63] Eszerint vizsgálni kell az elkövetés körülményeit és módját, többek között az eszköz jellegét irányítottságát az elkövetésnél tanúsított erő kifejtés nagyságát, a sérülés helyét, jellegét, a vádlott véghezvitel utáni magatartását.

[64] A jelen ügyben megállapított elkövetés körülményei jelentősen eltérnek az ügyészi átiratban felsorolt bírósági határozatokban (BH2014.10., BH2008.2., BH 2005.308., BH2003.231., BH2002.211.BH1999.2.) foglalt bűncselekményekétől, részben a sérülés helye, az eszközül használt kés penge hosszúsága, részint a szúrás erőssége, részint azt illetően, hogy a szúrás következtében belső szerv sérült-e.

[65] Az elbírált ügy tényállása szerint a vádlott 6 cm penge hosszúságot meg nem haladó késsel szúrt, nem cáfoltan akként, hogy a szúrásakor a penge hosszából csak 3-4 cm-t használt.

[66] Az életveszélyt eredményező szúrás a sértettet a felsőtesten, a bal oldalán a hátsó hónaljvonalban érte, ahol életfontosságú szervek vannak, mint a szív és a tüdő, szúrás azonban egyiket sem érte, így a mellüregbe behatolás közvetett életveszélyt idézett elő.

[67] A sértett és a vádlott a dulakodása során a sértett további három, felületes sebet eredményező metszett sérülést szenvedett el.

[68] Az alanyi tényezők körében kiemelést érdemel a cselekményt kiváltó indítók, amely jelen esetben a vádlott jogosnak vélt követelése volt.

[69] A törvényszék osztotta azt az elsőbírói álláspontot, miszerint a vádlott - az eszközhasználat okán is - testi sértés okozására irányuló szándékkal bántalmazta tanúl sértettet, az elkövetés időpontjában pedig a tudata átfogta a súlyosabb, akár életveszélyes sérülés bekövetkezésének lehetőségét és abba belenyugodva cselekedett.

[70] A vádlott azon magatartása, miszerint közepes erővel a sértett felső testébe szúrt, indította el azt az okfolyamatot, amelynek következtében a mellüregben kialakult légmell közvetett életveszélyes állapothoz vezetett.

[71] Az irányadó tényállásban megállapított tényekből, így az elkövetés módjából, a sérülés helyéből, jellegéből, a használt eszköz jellemzői és a vádlott motívuma alapján sem lehet olyan következtetést levonni, hogy a vádlottnak akár eshetőlegesen szándéka is kiterjedt volna a sértett megölésére.

[72] Az elsőfokú bíróság hiánytalanul sorolta fel a terhelt javára és terhére szóló enyhítő és súlyosító körülményeket, az mindössze annyiban egészítendő ki, életveszélyes állapotot közvetett volta is enyhítő körülmény.

[73] Az állandó bírói gyakorlatnak megfelelően helytállóan értékelte a kettőnél több bűncselekmény halmazatát súlyosító körülményként (56/2007. BK vélemény III/6.).

[74] A védői fellebbezéssel ellentétben nem indokolt enyhítő körülményként értékelni a vádlott pánikbetegségét, az ugyanis nem olyan súlyos fokú, amely a büntetés elviselését megnehezítené (56/2007. BK vélemény II/12.).

[75] A törvényszék megfelelő indokát adta a terhelt javára a középértékűtől való jelentős eltérésnek.

[76] A vádlottal szemben a rendelkező részben írt mértékű szabadságvesztés büntetés és az ahhoz igazodó tartamú közügyektől eltiltás mellékbüntetés arányban áll a cselekmények tárgyi súlyával, alanyi bűnössége fokával, az a halmazati büntetés szabályaira is figyelemmel sokkal inkább méltányosnak, mint eltúlzottnak tekinthető, így az enyhítésre irányuló fellebbezés sem vezethetett eredményre.

[77] Az egyszerűsített felülvizsgálati körébe tartozó kérdések közül a bűnjelekre vonatkozó rendelkezés szorul pontosításra. A [72] bekezdésben hivatkozott a biológiai mintaként rögzített vérmintával, mint bűnjellel kapcsolatos ügyészi álláspont helyes volt, a törvényszék által hivatkozott 11/2003. (V. 8.) IM- BM-PM együttes rendelet 50. §(1a) bekezdés alapján, annak megsemmisítése indokolt.

[78] Az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezései törvényesek.

[79] A fentiek alapján az ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét a bűnjeleket illetően a Be. 606. § (1) bekezdés alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben a 605. § (1) bekezdés szerint helybenhagyta.

[80] A másodfokú eljárásban védői díjjal felmerült bűnügyi költséget a vádlott a Be. 574.§ (1) bekezdés alapján köteles az államnak megfizetni.

Budapest, 2025. év március hó 4. napján

dr. Magócsi István
a tanács elnöke

dr. Kósa Zsuzsanna
előadó bíró

dr. Fatalin Judit
bíró

Fővárosi Törvényszék 43.B.77/2023/43. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2.Bf.280/2024/18. számú ítélete folytán 2025. március 4. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2025. év március hó 4. napján

dr. Magócsi István
a tanács elnöke